

Teiul și stejarii

Alecu Donici

Un teișor crescut sub deal, în depărtare,
Odată blestema norocul de uitare,

Așa zicând:

- Ce fericiți stejarii sânt!
Din fire înzestrați,
Puternici ei și nalți,
Văd lumea cea frumoasă,
Aproape stau de soare;
Iar eu, o! soartă ticăloasă!
Aici în depărtare
Viața-mi am urât.
El bine n-au sfârșit
Și s-au stârnit furtună, vânt
Și cerul s-au întunecat
Și fulgerul au scăpărat.

Prin nouri tunetul se răsturna, trăsbind,
Și risipind
Acei mai mari
Stejari!

Iar teiul de sub deal era nevătămat.
Atunci el s-au trezit că este vinovat
Și mulțumind, au zis așa către noroc:
- Apărătorul meu! Eu de acum te rog
Ca parte liniștii să dăruiești tu mie
Și traiul depărtat, drept pravilă să-mi fie,

Pentru că am văzut prea bine
Că cei ce stau la înălțime,
Măcar de sunt și mari

Și tari,
Dar pică la pământ
De vânt.